

[Grethe Fenger Møller]

Men bemærkningerne til lovforslaget siger jo også noget om de forskellige skøn – eller fejlskøn – som regeringen har foretaget over efterlønnen, for da man i sin tid, i 1978, indførte efterlønsordningen mod de konservatives stemmer, skønnede regeringen, at der ville komme ca. 17.000 mennesker på efterløn det første år, og nu kan man af bemærkningerne se, at forslaget er baseret på et forventet antal efterlønsmodtagere i 1982 på 70.000, stigende frem til 1985 med gennemsnitligt 5.000 årligt, dvs. op til 85.000. Efterlønsordningen har altså været en kæmpesucces. Der er mange, der er gået på efterløn.

Jeg tror da, det er godt for mange, at de har kunnet gå på efterløn, men jeg tror også, det er dårligt for nogle, hvis de er blevet tvunget eller presset til det, og det, der altså nu er sket, er, at efterlønsordningen er blevet en sådan succes, at man siger: hvad skal vi nu gøre? Det, man nu vil gøre, er bl. a., at man vil forhøje bidragene, også arbejdsgiverbidraget, således at det kommer til at ligge på omkring 1.000 kr. pr. medlem pr. år. Og hvad er det så, man gør? Man forhøjer arbejdspladsernes, erhvervslivets omkostningsniveau, og det er noget, der kan mærkes, især i de mindre virksomheder. Det vil også virke fordyrende på priserne, og det vil komme til at gå ud over forbrugerne.

Men så siger regeringen: det vil vi godt tage højde for. Og arbejdsministeren siger så i sin skriftlige fremsættelse af lovforslaget, at på grund af den økonomiske situation er det nødvendigt at vise tilbageholdenhed med at pålægge arbejdsgiverne yderligere udgifter, og derfor er regeringen og forligspartierne enige om, at der skal ydes arbejdsgiverne en kompensation i 1982. Ja vel, denne kompensation skal ydes i 1982, men skal jeg forstå det således, at dette lovforslag kun skal gælde for året 1982, eller skal det forstås sådan, at loven skal være permanent, når den er vedtaget, og at det, man faktisk vil gøre, er at give arbejdsgiverne kompensation i ét år, men med en fordyrelse af omkostningsniveauet, som de kommer til at trækkes med de næste år? Denne kompensation, som vist skulle beløbe sig til noget i retning af 250 mill. kr., hjælper jo ikke ret meget, hvis det kun er i ét år. Er sandheden ikke den, at efterlønsordningen er blevet for dyr, og man så fra regeringens side har sagt: o.k., så må vi finde ud af, hvordan vi kan finansiere den,

nu må arbejdsmarkedet til at betale noget mere, i stedet for at sætte spørgsmålstegn ved, om efterlønsordningen ikke burde udformes på en anden måde, om man ikke burde lave en mere fleksibel ordning i form af en deltidsefterløn? Nu siger man bare: o.k., vi vælger at køre videre i samme spor, og så giver vi arbejdsgiverne lidt med den ene hånd, men tager lidt mere med den anden, for de har jo altid råd til at betale, selv om det i virkeligheden kommer til at gå ud over borgerne i det lange løb.

Glistrup (FP):

Socialdemokratiet og dets satellitpartier har ene og fuldt ud den komplette skyld i den modbydelige superskandale, som arbejdsløsheden er. Arbejdsløshed er jo intet andet, end at den forhåndenværende pris på arbejdskraft er så høj, at markedet ikke kan aftage alle dem, der tilbyder deres arbejdskraft, og det, der så er galt, er, at prisen på arbejdskraft i den grad er influeret af, at vi har en alt for høj skat på arbejdskraft. Det er det, socialdemokratiet og dets støttepartier står bag ved, og derfor – og derfor alene – har vi arbejdsløshed i Danmark.

Så siger arbejdsministeren gennem de lange sommermåneder angiveligt, at han så frygtelig gerne vil bekæmpe arbejdsløsheden, og han får en mægtig offentlig omtale på det. Men det vil han jo ikke, for det eneste, der kommer ud af det, er, at man teknisk rokerer om på så det ene og så det andet tal, og eventuelt gennemfører man en beskæftigelsesplan, der skaber 30.000 flere arbejdsløse. Det er det eneste, der kommer ud af det. Og vi ved jo hvorfor: fordi socialdemokratiet har fået den erfaring, at jo flere arbejdsløse, jo flere socialdemokratiske stemmer, det viser valgene i 1975, 1977 og 1979, og derfor er dette bare et udslag af regeringens bevidste forsøg på at skabe større og større arbejdsløshed. Det er det, der er denne regerings hovedindsats.

Derfor går vi med den største ulyst til behandlingen af det lovforslag, som ministeren her har fremsat. Det er jo sådan, at finanslovens konto for arbejdsløshedsunderstøttelse og efterløn – det er blandet sammen – stiger fra i 1980 at have været på 16,7 mia. kr. til i 1982 at ligge på omkring de 24 mia. kr., altså en stigning på knap 50 pct. Det, ministeren